

De Pijpkrant

onafhankelijke wijkkrant, uitgever Wijkcentrum Ceintuur, verschijnt 8 keer per jaar, 35ste jaargang, nummer 3 | april 2005

extra bijlage
Woonlastenkrant
extra bijlage

foto Anke AMO Akerboom

Dichter in de buurt (2): p. 7

De Pijp
**WIJKCENTRUM
CEINTUUR**
35 JAAR!

- **Oplopend tekort betaalbare huurwoningen** •
- **Marokkanen en de Tweede Wereldoorlog** •
 - **Vredeslabirinten in Amsterdam** •
 - **Koninginnedagvogel in mijn straat** •
 - **Oranjekerk zoekt kunstenaars** •
- **Aan de geachte WOZ-ambtenaar (2)** •

Identiteitsbewijs voor een 15-jarige

OP 23 MAART 's avonds rond een uur of 9 kwam mijn zoon op tijd thuis, maar wel met een geel papiertje in zijn hand. Zijn eerste bon. Feitnummer R 602: Op die fiets rijden door rood licht. Nog voor ik kon uitvallen, kwam er een buurtbewoner langs, die kennelijk getuige was van de aanhouding. Hij schudde met zijn hoofd. "Hebben ze hem een bon gegeven?" vroeg hij verbijsterd: "Niet eens een waarschuwing voor zo'n jongen? En de ouders moeten het betalen! Waar gaan we naar toe?!" en liep hoofdschuddend verder de straat door.

Mijn zoon vertelde dat hij was aangehouden bij het kruispunt Van Woustraat. De agent had tegen hem gezegd: "Dat is wel lef hebben hè, door het rode licht rijden, terwijl de politie achter je zit." Nee, hij had wel op het verkeer gelet, maar de politie achter hem niet gezien. De politie slingerde hem op de bon. 25 Euro boete. "Het is 15 Euro, omdat ik nog geen 18 ben", zei mijn zoon. De agent had hem naar zijn identiteitsbewijs gevraagd. Dat had hij (natuurlijk) niet bij zich.

Hij is gewaarschuwd voor twee. Maar hoe wil je nou kinderen en tieners met een identiteitsbewijs op zak laten lopen? Bij de hele discussie die er aan het invoeren van identiteitsbewijzen vooraf is gegaan, was dit toch een van de heikele punten! Voordat kinderen en tieners hebben geleerd om op hun spullen te letten, gaat er wel eerst een serie vergeten en verloren tramabonnementen, tramkaarten, absentiekaarten, schoolkaarten, schooltassen en sleutels aan vooraf. En nu dan de identiteitskaart.

Ik belde met de politie. "Hij is verplicht een identiteitsbewijs bij zich te hebben", zei de woordvoerder van de politie. "Pardon, U kunt toch niet verwachten dat ik een 15-jarige met een paspoort op zak laat

gaan?" "Uw zoon was fout", zei de politiewoordvoerder. "Pardon?" vroeg ik nogmaals. "Wilt u niet zo'n toon aanslaan, met dat pardon", zei de woordvoerder. Ik moest hem maar leren zich aan de regels te houden. Het gesprek had geen enkele zin.

Laatst heb ik aan een straatenquête over de politie meegedaan. Ik zei toen dat ik de politie meer was gaan waarderen door de manier waarop de buurtregisseurs in De Pijp opereren. Als ik nu voor de enquête zou worden gevraagd, zou die minder positief uitvallen. Want de politiewoordvoerder die ik aan de telefoon had, deed alsof ze zelf vergeten was hoe het is als je 15 bent. Dat je dan wel andere dingen aan je hoofd hebt dan identiteitskaarten.

Ja, mevrouw de woordvoerder, als u wat begrip had getoond, hadden we er een gesprekje over kunnen voeren dat ik er wel van op de hoogte ben dat de identiteitskaart bedacht en verplicht gesteld is om terroristen en aanverwanten gelijk op te kunnen sporen. En omdat je het niet alleen voor één groep verplicht kunt stellen, we daarin allemaal gelijkgeschakeld worden. Verplicht. Het kan uitgelegd worden dat je je daarmee veiliger voelt. Maar voor mij heeft het een andere betekenis. Alskind ontdekte ik op een dag de identiteitskaarten van mijn ouders, nog uit de oorlog. De 'Ausweis' zat helemaal onderin het bureau verstoppt. Toen besefte ik voor het eerst wat het betekent om niet vrij te zijn, om altijd gecontroleerd te worden.

En mijn zoon? Nadat hij dit stukje heeft gelezen, reageert hij laconiek: "Waar maak je je druk over. Ik heb '1984' echt wel gelezen, hoor."

Sandra van Beek

Programma Rialto film mei

Close-up filmles Wo 18 mei 20.00 uur: Tropical malady en filmles van Mark Meuldijk.

La notte di rialto - Iedere dinsdagavond rond 22.00 uur Coen & Coen. Di 3 mei: Blood simple van Joel & Ethan Coen, VS 1984, 97 min. Di 10 mei: Raising Arizona van Joel & Ethan Coen, VS 1987, 94 min. Di 17 mei: Miller's crossing van Joel & Ethan Coen, VS 1990, 115 min. Di 24 mei: Fargo van Joel & Ethan Coen, VS 1996, 98 min. Di 31 mei: The Big Lebowski van Joel & Ethan Coen, VS 1998, 117 min.

Kinderfilms in de meivakantie Sterk als een leeuw van Manne Lindwall Zweden 2002, speelfilm, 88 minuten vanaf 8 jaar. Zo 1 mei, wo 4 mei, za 7 en zo 8 mei: Tootletubs & Jyro van Mariko Härkönen/Ismo Virtanen Finland 2002, animatie, 63 min, vanaf 4 jaar.

Close connections Wo 11 mei, 19.45 uur: Selectie van korte films van kunstenaars. Nevenprogramma KunstRai. Zie ook www.kunstrai.nl

Tigers on tour Zo 29 mei zie ook: www.filmfestivalrotterdam.com. Spying cam van Whang Chol-Mean, Zuid-Korea 2004, 100 minuten, Koreaans gesproken, Engels ondertiteld. El cielo gira van Mercedes Álvarez, Spanje 2004, 115 minuten, Spaans gesproken, Engels ondertiteld. 4 van Ilja Chrzjanovski, Rusland

2004, 126 minuten, Russisch gesproken, Nederlands ondertiteld.

Premièrefilms - dagelijks Vanaf 5 mei: Tropical malady Apichatpong Weerasethakul, Thailand/Frankrijk/Duitsland/Italië 2004, 118 minuten, Thais gesproken. Vanaf 12 mei: Le consequence dell'amore van Paolo Sorrentino, Italië 2004, 100 minuten, Italiaans gesproken. Vanaf 19 mei: Viva laldjérie Nadir Moknèche, Frankrijk/Algerije/België 2004, 113 minuten, Frans en Arabisch gesproken.

Moviezone - iedere vrijdag om 15.30 uur en maandag rond 17.45 uur. Vr 2 mei: Johan Crujff - en un momento dado van Ramón Gieling, Nederland 2004, 90 minuten. 6, 9 13 en 16 mei: Wilbur wants to kill himself van Lone Scherfig, Denemarken / Schotland / Zweden / Frankrijk 2002, 111 minuten. 20, 23, 27 en 30 mei: Swimming pool François Ozon, Frankrijk/Engeland 2003, 103 minuten.

Expositie Stadsgezichten en landschappen van topografisch tekenaar Dolf Stekhoven.

Nog te zien (onder voorbehoud) Moolaadé van Ousmane Sembene, Senegal/Frankrijk 2004; Nobody knows van Kore-Eda Hirokazu, Japan 2004; Private van Saverio Costanzo Italië 2004.

Rialto Filmtheater
Ceintuurbaan 338
www.rialtofilm.nl
Info & reserveren:
676 87 00, vanaf 13.00 uur

De Kazerne presenteert 'Hostage'

Wat is vrijheid? Wat is onvrijheid? Wie bepaalt wat jij mag doen?

Op 19, 20, 21, 26, 27 en 28 april staat het Melkweg theater in het teken van Hostage. Gastheer van deze avond is het theatercollectief de Kazerne uit De Pijp. Een avond lang wordt het publiek getraakteerd op, geconfronteerd met en veroverd door acteurs, dansers en beeldend kunstenaars die de grenzen opzoeken van persoonlijke vrijheid.

Bezoekers leggen tijdens Hostage een route af die hen door verschillende ruimtes voert waar korte eenakters plaatsvinden. In elke ruimte komen ze oog in oog te staan met mensen die het conflict niet schuwen en zelfs een regelrechte machtsstrijd aangaan met elkaar, of met mensen die juist ten koste van

alles conflicten willen vermijden: demagogen, oorlogsfotografen, dissidenten, terroristen, onderdanen, mensen met innerlijke conflicten, echtparen, dansparen. Alle personages worstelen op een extreme manier met hun vrijheid of die van anderen. Welke keuzes maken ze en wat voor gevecht voeren ze? Wat valt er te winnen? Wat hebben ze te verliezen?

Hostage maakt deel uit van een project rondom de 'schoonheid van het conflict'. Aan de hand van dit thema wil de Kazerne zich in de maanden april en mei manifesteren met een debat, deze voorstellingenreeks en een publicatie, die voorafgaand aan de voorstelling verschijnt. Deze bevat bijdragen van diverse auteurs en beeldend kunstenaars, waaronder Gerard Spong, Roman Baatenburg de Jong, Theo Nijland, Eddo Hartmann, Ronald Ophuis en Arjan Erkel.

Etsen van Jan Raes in Ostadetheater. Van zaterdag 9 april tot en met zondag 15 mei zijn in de foyer van het Ostadetheater recente etsen te zien van de Vlaamse kunstenaar Jan Raes (1972) onder de titel 'De tweede Ronde'. Bezichtiging is mogelijk rond voorstellingen en op afspraak.

100 jaar Albert Cuyp op de radio

VPRO-radio, iedere zondag, radio 1, 10.00-12.00. In de 'oral-history' rubriek Het Spoor terug (11.25-12.00), waarin ooggetuigen hun eigen geschiedenis vertellen, van 8 en 15 mei een tweeluik over 100 Jaar Albert Cuypmarkt. In deze radio-documentaire vertellen o.a. kooplieden van de bekende markt families Van Hilten, Overwater, Van Mourik, Tol en Rooze over het werken op de Albert Cuypmarkt. Verder ondermeer aandacht voor de rol van het koffiehuis op de

markt en het functioneren van de marktmeesters. En stadsgeograaf Ton Heijdra over het ontstaan en de beginjaren van de markt. Samenstelling: Astrid Nauta
Info: Astrid Nauta 035-6712 302. Zie ook www.vpro.nl/ovt

De Pijpkrant op internet

www.wijkcentrumceintuur.net.

Disorientation - new ways of storytelling

FILMTHEATER RIALTO organiseert in samenwerking met Associaties en Somanydynamos een programma over desoriënterende beeldtaal: disorientation: new ways of storytelling. Van 3 juni tot 1 juli staat het thema centraal tijdens een openingsweekend, vier dinsdagavonden en een afsluitende vrijdagavond, waarbij opmerkelijke desoriënterende producties aan bod komen uit disciplines als film, beeldende kunst, dans, theater, architectuur, vormgeving, reclame en andere vormen van beeldtaal. Gerenommeerde en inspirerende beeldmakers, cultuurcritici, auteurs en wetenschappers uit binnen- en buitenland geven hun visie op het ontstaan van open, verhalende structuren in commerciële en non-commerciële uitingen.

De Pijpkrant zoekt medewerkers

DE PIJPKRANT is op zoek naar vrijwilligers die willen meehelpen de krant te maken. Interesse? Bel 6764800 en vraag naar Gaby.

HET RUSSISCH Koor in Amsterdam zoekt enthousiaste sopranen, alten, tenoren en bassen met redelijke kennis van het notenschrift. Wij zingen de mooiste melodieën uit het rijke Russische repertoire: klassiek, liturgisch en volks. De tekst is fonetisch genoteerd. Wij repeteren op de woensdagavond van 20.00 tot 22.00 uur in het centrum van Amsterdam. Laat van je horen. azerka@hotmail.com of 06 413 63 875

Advertentie: Heeft u hulp nodig wanneer u de deur uit gaat? Verpleegkundige biedt begeleiding en vervoer naar film, restaurant, theater en strand of waarheen u wilt. Bel 681 3883.

De Pijp

WIJKCENTRUM
CEINTUUR

pijpkrant@wijkcentrumceintuur.net
www.wijkcentrumceintuur.net

Colofon De Pijpkrant

REDACTIE: Eline Vulmsa, Sandra van Beek, Herbert Koobs, Peter Bosland, Ernie Nauta, Steven Diemel, Marcel Koops, Frans Mensink, Nora Essenstam. EINDREDACTIE: Gert Meijerink, Gaby Steindl. BIJDRAGEN: Lilan Voshaar, Guido Zijlstra, Selma Sevenhuijsen, Thea Dammen Rik van der Helm. FOTOGRAFIE: o.a. Nora Essenstam, Thea Dammen, Steven Diemel, Gert Meijerink. OPMAAK: Gert Meijerink. ILLUSTRATIES: Eline Vulmsa, Steven Diemel. DRUK: Dijkman Offset BV. De Pijpkrant is een uitgave van Stichting Wijkcentrum Ceintuur. Hij verschijnt acht keer per jaar in een oplage van 16.500 stuks en wordt huis aan huis bezorgd. Voor vragen, opmerkingen of klachten over de bezorging kunt u terecht bij: Wijkcentrum Ceintuur, Gerard Doustraat 133, 1073 VT Amsterdam (6764800).

Nieuwe regels bij samenvoegen van woningen

Huurdersverenigingen vrezend oplopend tekort aan betaalbare woningen

Het stadsdeel vindt al lange tijd dat onze wijk teveel kleine en goedkope woningen telt. Huiseigenaren die kleine woningen willen samenvoegen tot grote woningen moeten daarom geen strobreed in de weg worden gelegd. De regels die gelden bij het samenvoegen van woonruimte staan vermeld in de 'partiële huisvestingsverordening'. Binnenkort beslist de stadsdeelraad over een nieuwe verordening waardoor het samenvoegen van woningen gemakkelijker wordt. Een goed idee? De Huurdersverenigingen De Pijp en Zuid vinden van niet.

De partiële huisvestingsverordening is een van de weinige instrumenten die het stadsdeel heeft om sturing te geven aan de samenstelling van de woningvoorraad in het stadsdeel. Dit instrument dient om die reden met zorgvuldigheid en precisie te worden gehanteerd, zeker in een tijd waarin het kabinet maatregelen heeft aangekondigd die de samenstelling van de voorraad, waar het gaat om het prijsniveau, op drastische wijze kunnen beïnvloeden. Nog altijd is de exacte uitwerking van de 'Dekker-plannen' onbekend, doch de richting van deze plannen is duidelijk. Waarschijnlijk zal de WOZ-waarde van de woonruimte onderdeel uitmaken van de huurprijsbepaling. Een van de belangrijkste factoren bij de bepaling van de WOZ-waarde vormt de oppervlakte van de woonruimte. Door juist nu bij samenvoegingen grotere oppervlaktes toe te staan wordt het risico gelopen van een belangrijk prijsopdrijvend effect. Of dit risico is te overzien en is te dragen kan pas beoordeeld worden als het huurbeleid van het kabinet is vastgesteld en de gevolgen ervan op stadsdeelniveau zijn doorgekeerd. Het is onverstandig om vooruitlopend hierop toe te staan dat woonruimtes groter worden dan 120 m² na samenvoeging.

Weliswaar leidt het samenvoegen tot grotere woonruimtes doch deze woonruimtes worden zelden bewoond door huishoudens die op deze samengevoegde woningen zijn aangewezen. De Huurdersverenigingen en Huurteams in Oud Zuid constateren maar al te vaak dat samengevoegde woningen tegen woekerprijzen worden verhuurd aan huishoudens die door verhuurders eerder lijken te zijn geselecteerd op inkomen dan op gezinssamenstelling. Indien twee woonruimtes van 65m² worden samengevoegd tot één woonruimte van 130 m² en die vervolgens wordt verhuurd aan een éénpersoonshuishouden met een hoog inkomen vragen wij ons af welk volkshuisvestelijk doel daarmee is gediend. De twee eenpersoonshuishoudens die hebben plaatsgemaakt zullen immers elders weer op de wachtlijst aansluiten, op zoek naar een betaalbare woon-

ruimte. Wij stellen voor dat het stadsdeel de Huurteams in Oud Zuid verzoekt onderzoek te doen naar het huurprijsniveau van in het verleden samengevoegde woonruimtes zodat dit punt bij de discussie kan worden betrokken.

Bovendien dringt de vraag zich op in hoeverre het samenvoegen in buurten als De Pijp, de Schinkelbuurt, de Hoofddorppleinbuurt en Stadionbuurt moet worden bevorderd, indien de huurplannen van het kabinet worden aangenomen. In dat geval blijven de woonruimtes in die buurten weliswaar even klein, doch het huurniveau - en daarmee de bereikbaarheid voor lage- en middeninkomens - zal in korte tijd met sprongen omhoog gaan. Vandaar dat de Huurdersverenigingen pleiten voor terughoudendheid.

Wij stellen voor om aan het samenvoegen van woonruimte nadere voorwaarden te stellen - mede met het oog op de onzekere toekomst die wij eerder schetsten. Zo zou het samenvoegen uitsluitend moeten worden toegestaan indien het gaat om eigenaar-bewoners die al tenminste drie jaar een van de woningen bewonen en vanwege de gezinssamenstelling extra ruimte nodig hebben. Hiermee wordt voorkomen dat huishoudens met een hoog inkomen de wachtlijsten voor een woonruimte in Oud Zuid omzeilen door te kiezen voor een grote, samengevoegde woning. Bovendien wordt zo bevorderd dat huishoudens uit de buurt kunnen doorstromen binnen de buurt. Tevens zou aan huiseigenaren nadere voorwaarden kunnen worden gesteld bij samenvoeging. Bijvoorbeeld dat de samengevoegde woonruimte voor een periode van 15 jaar verhuurd dient te worden tegen een huurprijs die ligt onder de huursubsidiegrens. Hiermee wordt bevorderd dat de samengevoegde woning voorlopig beschikbaar blijft voor huishoudens die behoren tot de middengroep.

Overigens heeft het ons verbaasd dat het stadsdeel van huiseigenaren slechts een geringe financiële compensatie verlangt indien woonruimte wordt onttrokken. Deze bedragen staan in geen verhouding tot de opbrengsten die huiseigenaren weten te realiseren, noch kan worden

gesteld dat deze bedragen het verlies aan woonruimte compenseren. Woonruimte is schaars, dus zou samenvoegen duur moeten zijn.

En dan is er nog de positie van de zittende huurder wanneer er een aanvraag voor samenvoeging wordt gedaan. Waar de oude verordening nog vroeg om een verklaring van de zittende bewoner dat deze binnen drie maanden zou vertrekken, is deze regel in de nieuwe verordening verdwenen. Dit past geheel in de lijn van het standpunt van het Dagelijks Bestuur van het stadsdeel tijdens de eerdere discussie over de Henrick de Keijserstraat. Na juridisch advies te hebben ingewonnen besloot het DB de regel niet te handhaven omdat het juridisch niet houdbaar zou zijn.

Echter, de Huurdersvereniging De Pijp, het Wijkcentrum Ceintuur en een twaalfstal bewoners uit de Henrick de Keijserstraat hebben zich hierop tot een advocaat gewend en hebben bezwaar aangetekend tegen de vergunningverlening, juist op grond van die bestrede bepaling uit de verordening. Genoemde organisaties en personen zijn voornemens de houdbaarheid van het artikel uit de verordening voor te leggen aan de bestuursrechter. Het stadsdeel zou een flater slaan naar haar bewoners, indien de bestuursrechter oordeelt dat de regel wel degelijk met recht in de oude verordening werd opgenomen. Het stadsdeel dient een uitspraak van de rechter te respecteren en dit dus af te wachten. In ieder geval zou het niet bij voorbaat de regel moeten schrappen waardoor een procesgang van de bewoners in feite geen zin meer heeft.

Waarschijnlijk zal de verordening in juni 2005 worden besproken in de vergadering van de stadsdeelraad. De Huurdersverenigingen De Pijp en Zuid zullen daarbij zijn. Maar het is belangrijk dat ook individuele huurders van zich laten horen. Let op aankondigingen in de stadsdeelkrant en vraag vóór de vergadering spreek-tijd aan. Laat het stadsdeel weten waarom het onverstandig is om het samenvoegen van woonruimte te stimuleren.

Huurdersvereniging De Pijp
Huurdersvereniging Zuid

Een dikke 8+ voor huursprekuren in Oud Zuid

Bezoekers van Huurteams en Woonsprekuren in Oud Zuid zijn zeer te spreken over de wijze waarop zij worden geholpen en ondersteund. Uit een tevredenheidsonderzoek onder ruim 140 huurders blijkt dat de dienstverlening met een dikke 8 wordt gewaardeerd.

Veel resultaten van de woonsprekuren en de huurteams worden gemeten en daarvan wordt ook geregeld verslag gedaan. De woonsprekuren rapporteren als onderdeel van de (jaar)verslagen van de wijkcentra, terwijl de huurteams jaarlijks een gezamenlijk inhoudelijk- en een prestatieverlag uitbrengen. Het gaat dan met name om kwantitatieve gegevens als bezoekersaantallen, gestarte procedures en de resultaten van die procedures. Uit deze verslagen blijkt al lange tijd dat de dienstverlening op een hoog niveau is. Meer dan 80% van de procedures die worden gestart leiden tot een positief resultaat voor de huurder.

Huurteams en spreken hebben onlangs onderzocht of de dienstverlening ook door de huurders positief wordt ervaren. In november 2004 zijn door het Backoffice Huurteams 200 cliënten van de huurteams in Oud Zuid aangeschreven. Het betrof een gewogen a-selekte streekproef van adressen waar de huurteams in de afgelopen twee huurrondjaren (van 1 juli tot 1 juli) een woningopname hebben verricht. De huurders ontvingen een vragenlijst, die zij met een bijgevoegde envelop kosteloos konden retourneren. Daarnaast hebben de Woonsprekuren in december 2004 vragenlijsten onder hun cliënten verspreid.

gevraagd is het werk van de spreken met een cijfer te waarderen en informatie te geven over hoe men het bezoek aan het spreekuur heeft ervaren. De metingen dienen meerdere doelen: het geeft informatie over in hoeverre het aanbod van de (woon-)sprekuren tegemoet komt aan de vraag van huurders en of de spreken ook kwalitatief een goede dienstverlening leveren. Door de metingen worden eventuele klachten of

knelpunten vroegtijdig gesignaleerd en kan feedback worden geleverd aan de medewerkers van de spreken.

In totaal hebben 144 cliënten hun mening gegeven over de dienstverlening van de huurteams en de woonsprekuren. 92 daarvan zijn geholpen door de Huurteams, de overige 52 door een Woonsprekuren. Uit de resultaten van de meting blijkt dat de cliënten van de Woonsprekuren en de Huurteams uitzonderlijk tevreden zijn over de geleverde dienstverlening. Gevraagd om een rapportcijfer, geeft niemand een onvoldoende. De meeste respondenten zijn zeer tevreden over het werk van de huurteams en de woonsprekuren en waarderen het in het algemeen met 'goed'. Dat resulteert in een gemiddeld rapportcijfer van een 8,0 voor de Huurteams en een 8,7 voor de Woonsprekuren. De gemiddelde totaalscore bedraagt daarmee 8,4.

De cliënten van de Huurteams vinden de kantoren aan de Gerard Doustraat 133 en de Hendrik Jacobszstraat 4 fysiek goed tot uitstekend bereikbaar. De telefonische bereikbaarheid van de Huurteams wordt door ruim driekwart van de respondenten voldoende tot goed beoordeeld. Het Woonsprekuren in de avonduren wordt als goede aanvulling op de inloopsprekuren van de Huurteams gezien. Veel bezoekers van de woonsprekuren blijken te zijn doorverwezen door familie of kennissen. De bekendheid van de spreken is kennelijk groot. In het algemeen hoeft men bij deze spreken niet lang op de beurt te wachten. Slechts 2 bezoekers gaven aan 'lang' te hebben gewacht.

De cliënten van de Huurteams en Woonsprekuren geven in grote meerderheid aan dat voldoende tijd aan hun probleem werd besteed en dat zij werden geholpen door deskundige medewerkers. De meesten kondigen aan in de toekomst weer gebruik te maken van de dienstverlening en zij zullen de spreken ook bij anderen aanbevelen. Tweederde van de cliënten gaf zelfs aan dat zij zonder de hulp van het spreekuur er niet uitgekomen was.

Guido Zijlstra

Huurexplosie doet veel stof opwaaien

Intercultureel Café in De Pijp

DE CENTRALE VRAAG die het Intercultureel Café zich stelt is: 'Hoe willen we in stadsdeel Amsterdam Oud Zuid met elkaar samenleven?' Het lijkt alsof allochtonen en autochtonen jarenlang 'naast elkaar' leven. Terwijl het zou moeten gaan over 'samen'-leven. Dat wil het café doen aan de hand van de 'Socratische methode'. We starten met een maaltijd. Onderwerp van de eerste ontmoeting: 'Leven wij samen in Quartier Latin?' Wat is de Socratische methode?

Het is een klassieke methode om door middel van vragen iemand tot onderzoek van de eigen veronderstellingen te bewegen. Socrates, de leermeester van Plato, liet mensen voorbeelden onderzoeken, ervaringen analyseren en ideeën testen. Zijn uitgangspunt was dat je een inzicht niet verwerft door het voorgeschoteld te krijgen, maar door zelf te denken. In een socratisch gesprek onderzoeken we een fundamentele vraag aan de hand van een concrete zaak, bijvoorbeeld een ervaring van een van de deelnemers. De andere deelnemers verplaatsen zich in de positie van de

voorbeeldgever, en onderzoeken via diens voorbeeld zichzelf.

Intercultureel Café
maandag 25 april
17.30 uur
Café Mansro
1e Sweelinckstraat 13;

Interesse? Kom dan meepraten. Voor deelname en meer informatie kunt u zich opgeven bij het Wijkcentrum Ceintuur, Gaby Steindl, g.steindl.nmt@wijkcentrumceintuur.nl, T: 676 48 00, of Café Mansro, T: 66 44 554

Ingezonden: Als lezer van de Pijpkrant (via Internet) heb ik mij behoorlijk gestoord aan het artikel van mevrouw Ernie Nauta over de jacht (met als klap op de vuurpijl een "overheerlijk" recept). Heeft mevrouw Nauta soms persoonlijke belangen bij het voortbestaan van deze gruwelijke wijze van het doden van beesten? Toegegeven; ik ben een tegenstander van de jacht (overigens ook een tegenstander van de bio-industrie), maar dit artikel was pure propaganda (om over de kwaliteit van de tekst nog maar te zwijgen). Als mevrouw Nauta de lezer die tegen de jacht is,

ongenuanceerdheid verwijt, raad ik haar aan eens haar artikel te herlezen en te beoordeelen op genuanceerdheid. Het zou fijn zijn wanneer mevrouw Nauta de "voor"- en nadelen van de jacht zou beschrijven en het aan de lezer overlaat zich een mening te vormen over de jacht (hoewel ik mij afvraag in hoeverre dit in een wijkkrant aan de orde moet komen). Of acht mevrouw Nauta de lezer te dom zichzelf een mening te vormen en wil zij deze liever door de lezer zijn/haar str't duwen? Overigens: waar wordt er in de Pijp nog gejaagd???

Agnes van der Schuur

Marokkanen en de Tweede Wereldoorlog

Niet alleen voor de Nederlanders, ook voor de Marokkanen is de Tweede Wereldoorlog een ingrijpende periode geweest. Naar schatting meer dan 100 000 Marokkanen waren betrokken bij de bevrijding in Europa.

Precieze cijfers over het totaal aantal gesneuvelde Marokkaanse soldaten tijdens de Tweede Wereldoorlog zijn er niet. Dit jaar willen wij u vragen ook hen te herdenken. Maar wij willen u ook vragen om stil te staan bij het heden.

Stilstaan bij de gedachte of de huidige beeldvorming ten aanzien van moslims niet overeenkomsten vertoont met hoe toen ter tijd werd gedacht over de joden. Namelijk niet de fouten van een individu veroordelen maar een hele groep verantwoordelijk stellen. Oorlogen kosten mensenlevens. Ook de inzet voor vrijheid vraagt steeds opnieuw slachtoffers. Eenmaal verworven vrijheid is nooit vanzelfsprekend. Mensen kunnen vrijheid maken en breken, dat is van alle tijden en van alle plaatsen. Het is de kunst om eenmaal verworven vrijheid te behouden en die te delen met anderen.

Ahmed Aboutaleb, de wethouder van Onderwijs, Sociale zaken, Jeugd en Diversiteit opende 24 maart j.l. de tentoonstelling 'Marokkanen in de Tweede Wereldoorlog' in het Verzetsmuseum. In zijn toespraak memoreerde de wethouder zijn opa, die als scherpschutter in het Spaanse leger had gediend. Hij hield een pleidooi voor de geschiedenis die een samenleving vormt. Een gezamenlijke geschiedenis is van betekenis voor de toekomst, voor het samenleven in Amsterdam. Hij liet weten het heel belangrijk te vinden dat de nieuwe Amsterdamse jongeren zich door historisch besef kunnen binden aan de stad omdat hun verleden deel uitmaakt van de nationale geschiedenis.

Marokko, toen nog een protectoraat van Frankrijk, weigerde in de oorlog de orders uit Vichy-Frankrijk op te volgen om de joden in het land te isoleren en te discrimineren. De joden hebben in de Tweede Wereldoorlog steeds een veilige haven in Marokko gevonden. Al bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog sprak sultan Mohammed V zijn onvoorwaardelijke steun uit aan de geallieerden. Hij naam zijn joodse onderdanen in bescherming: Hij zei: "Alle onderdanen beschouw ik als mijn kinderen. Dat geldt ook voor de joden."

Op de kleine tentoonstelling (t/m 31 oktober) in het Verzetsmuseum wordt een stuk Nederlandse geschiedenis aangevuld. De ongeveer 100.000 Marokkanen namen deel aan drie grote militaire operaties: de landing in Normandië, de invasie in Zuid-Frankrijk en hun belangrijkste bijdrage leverden zij aan de strijd in Italië. Daar speelden zij een beslissende rol bij de strijd om Monte Cassino. Na hevige gevechten lukte het ze om door de Duitse linie heen te breken.

In de meidagen van 1940 hielpen Marokkanen in het Franse leger bij de verdediging van Nederland. Toen de Duitsers op 10 mei 1940 Nederland binnenvielen, werden de soldaten onmiddellijk met schepen vanuit Frankrijk naar Nederland gebracht. Duizenden kwamen bepakt en bezakt aan in Zeeland. Na vijf dagen gaf Nederland zich over. Alleen in Zeeland ging de strijd nog een paar dagen langer door. Er vonden hevige gevechten plaats, waaronder in Kapelle.

Er vielen veel doden, mannen die hun leven hebben opgeofferd voor een oorlog die niet van hun was. Zij werden door de plaatselijke bevolking begraven. De meesten in een massagraf. Enkele namen werden vermeld op een grafzerk in de vorm van een minaret. Met daarin de naam van de dode en de halve maan. christenen, joden en moslims, begraven naast elkaar.

Gaby Steindl

De tentoonstelling is t/m 31 oktober te bezichtigen in het Verzetsmuseum, Plantage Kerklaan 61 (schuin tegen over Artis). T. 620 25 35 www.verzetsmuseum.org

Boekentip: voor wie echt wil kennismaken met een onbekend stuk van een gezamenlijke geschiedenis: 'Graven in de klei - Marokkaanse bevrijders van toen en de vrijheid van nu', geschreven door Jan Durk Tuinier en Mohamed Achahboun.

Onderschriften.
Van boven naar beneden:

Wethouder Aboutaleb opent de tentoonstelling.

De graafploeg van Marokkaanse krijgsgevangenen in Middelburg, 1943. (foto: particuliere collectie)

Na de strijd in Zeeland in de meidagen van 1940 werden Franse en Marokkaanse soldaten gevangen genomen en met goederentreinen overgebracht naar Duitsland. Overal waar de treinen stilstonden, maakten de gevangenen contact met de bevolking die hen eten en drinken gaven. (foto: Vredeseducatie)

Marokkaanse krijgsgevangenen voor een barak in het kamp te Kouderkerke, zomer 1944. De man rechts heeft een zogenaamde slangenstok in zijn hand. Dit waren stokken versierd met slangenfiguren, die de gevangenen met dorpsbewoners ruilden tegen eten en kleding. (foto: Zeeuws Archief)

Grote foto onder: Marokkaanse krijgsgevangenen in Borssele samen met een paar meisjes uit het dorp, zomer 1943. De Marokkanen zaten gevangen in een barak achter prikkeldraad. (foto: Anne Frank Stichting)

Zondag 24 april: Geveltuinendag

Op zondag 24 april aanstaande wordt de jaarlijkse geveltuinendag gehouden. U bent van harte welkom! Deze dag wordt georganiseerd rondom het Wijkcentrum Ceintuur, Gerard Doustraat 133, van 10.00 tot 15.00 uur. U kunt terecht voor geurige planten, kruiden en klimplanten. De opbrengst daarvan gaat een goed doel in Marokko, namelijk een scholenproject.

Er is informatie over de aanleg en het onderhoud van uw geveltuin. Daarnaast kunt u terecht voor snoeiadviezen en voor alle vragen over uw tuin. Er worden kinderactiviteiten georganiseerd en er staan informatie kraampjes van groene organisaties. Bij het wijkcentrum ligt op deze dag een grote berg tuinaarde waar u voor uw geveltuin aarde kunt afdalen. Breng wel zelf een stevige

zak mee. Het uitgegraven zand uit uw geveltuin kunt u bij het wijkcentrum achterlaten.

Programma

07.30 uur	Koffie zetten en opbouwen groenmarkt
10.00 uur	Aanleg en opknappen geveltuinen, info-markt en verkoop planten
11.00 uur	Kinderprogramma
12.00 uur	Pannenkoeken bakken
15.00 uur	Einde groenmarkt en kinderprogramma
18.00 uur	Eten in de Molli voor vrijwilligers

Wilt u meehelpen op geveltuinendag, dan bent u van harte welkom! Graag aanmelden bij Lilian 400 45 03 of l.voshaarnmt@wijkcentrumceintuur.nl.

Van vuilstort tot leverancier

Naardermeerse wilgentenen vullen voorzetoeverers in De Pijp

IN 1904 WILDE de gemeente Amsterdam het Naardermeer dempen met huisvuil uit de stad. Vele burgers kwamen hiertegen in opstand, waarop het gemeentebestuur bakzeil haalde. De Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten werd opgericht (1905) door o.a. Jac. P. Thijssen en E. Heiman en bestaat dit jaar dus 100 jaar. Deze vereniging kocht het Naardermeer voor f 150.000. Gelukkig maar, want anno 2005 plukt A'dam de vruchten hiervan in de vorm van wilgentenen voor de voorzetoeverers bij de brug van de 1ste Jacob van Campenstraat.

De oevers, waarop verleden jaar nog een zwanenechtpaar broedde, waren nodig toe aan een opknappbeurt. De wilgentakken die er vijf jaar geleden in zijn aangebracht waren deels verteerd en in de hoeken

vertoonden zich grote gaten.

Twee vrijwilligers van de watertuinenploeg, die naast het eenmaal in de maand schoonhouden van de watertuinen ook nog een zaterdag in de maand vrijwilligerswerk doen bij het Naardermeer, kwamen op het

idee de daar geknotte wilgentenen te gebruiken om de voorzetoeverers bij te vullen.

Zij spraken de beheerder van het Naardermeer hierover aan en deze vond het in het kader van hun 100 jarig bestaan wel een mooi gebaar om Amsterdam te helpen de stads-natuur te verbeteren met producten uit datzelfde Naardermeer dat uitgerekend Amsterdam 100 jaar geleden als stort wilde gebruiken.

Dus togen er tien watertuinders op zaterdag 2 april jl. in alle vroegte met een gehuurde bus op uit om de enorme stapels afgezaagde takken te ontdoen van zijtakken en in grote bundels bijeen te binden. Een zware klus die door het prachtige, warme weer menige zweetdruppel deed vloeien.

's Middags keerde de hele karavaan met 15 kubieke meter wilgentakken terug naar de Boerenwetering, waarna de bundels netjes in de oevers werden gerangschikt. Weer een grote klus geklaard voor heel weinig geld: hulde aan de vrijwilligers!

Thea Dammen
Natuur- en milieuteam De Pijp

Daktuin Van Woustraat bijna aangelegd

AL SINDS 2000 vindt er een verbouwing plaats van de panden aan de Van Woustraat 4-6. De winkel onder de woningen is geheel verbouwd en heeft in plaats van één nu twee verdiepingen gekregen. Ook is de winkeleigenaar bezig de twee centrale entrees van beide panden samen te voegen en naar de zijkant van beide panden te verplaatsen zodat er één aaneengesloten winkelpui ontstaat. De bewoners hebben al jaren grote overlast van de verbouwing in de vorm van stof, geluidshinder, stank (lasdampen), vocht en koude. De verhuurder van de woningen, woonstichting Intermezzo, heeft zich al die tijd nooit met de verbouwing bemoeid en laat de bewoners haar zaken met de winkeleigenaar regelen.

Vanaf het begin hebben we de winkeleigenaar, tevens aannemer van de bouw, duidelijk gemaakt dat we als bewoners alleen akkoord gaan met de door hem gewenste verplaatsing van de entrees van onze woningen als er aan drie voorwaarden wordt voldaan:

1. Ruime nieuwe entree met individuele brievenbussen en bellen/semafoons
2. Een fietsstalling voor 18 fietsen
3. Een gemeenschappelijke daktuin op het nieuw gebouwde winkeldak

Hoewel de winkeleigenaar altijd heeft aangegeven te willen meewerken aan onze eisen, moeten we voortdurend actie ondernemen om onze eisen daadwerkelijk gerealiseerd te krijgen. Zo hebben we het stadsdeel in 2002 met bezwaarschriften bestookt om te zorgen dat het winkeldak voldoende zwaar werd uitgevoerd en er een nooduitgang naar het winkeldak werd gecreëerd die als gemeenschappelijke toegang tot de daktuin dienst kan gaan doen. Eén van onze bezwaarschriften

leidde ertoe dat de bestuursrechter bewoners en eigenaren naar een mediator heeft gestuurd. Deze mediator heeft eigenlijk het werk van het stadsdeel overgenomen om bewoners en eigenaren met elkaar in gesprek te brengen om alle voetangels en klemmen bij het realiseren van een daktuin uit de weg te ruimen. De 'mediation' leidde uiteindelijk tot een overeenkomst waarin de aanleg van een beperkte daktuin door de eigenaren werd toegezegd.

In dezelfde tijd dat de 'mediation' speelde had het stadsdeel een initiatief genomen om een duur adviesbureau een aansprekend ontwerp voor onze daktuin te laten maken, dat als voorbeeldproject voor het stadsdeel kon gaan dienen. Dit ontwerp was echter zo prijzig (bijna een euroton!) dat het HET argument voor Intermezzo vormde om weer eens flink tegen te werken bij de aanleg van de daktuin. Samen met de aannemer hebben de bewoners daarop een alternatieve uitvoering van het daktuin-plus plan gemaakt die voor een fors lagere prijs kon worden uitgevoerd. Dit plan is uiteindelijk door Intermezzo aan het stadsdeel ter subsidiering voorgelegd. Nu de bouw de laatste maanden weer in volle hevigheid is losgebarsten, staat de aannemer op het punt om de daktuin aan te leggen. Ook nu weer ligt Intermezzo dwars, omdat ze de aannemer geen opdracht wil geven voordat de subsidie, die al jaren gereserveerd staat, definitief is toegekend. Het stadsdeel heeft hiervoor een hele goede reden, namelijk dat de eigenaren nog geen formele gebruiksovereenkomst over de daktuin hebben afgesloten. En wie ligt hier dwars? Inderdaad wederom Intermezzo, die weigert op te draven bij de notaris om de overeenkomst te tekenen. Gelukkig heeft het stadsdeel onlangs de subsidie (onder voorwaarden) verleend, zodat Intermezzo

nu echt geen smoes meer heeft om de daktuin nog langer tegen te houden. De bewoners hebben met de hulp van het Emil Blaauw proceskostenfonds de aannemer een brief gestuurd waarin hij gesommeerd wordt de daktuin op korte termijn aan te leggen. Zolang de tuin niet is aangelegd mogen de oude entrees en trappenhuisen niet gesloopt worden en kan hij zijn mooie nieuwe winkel niet openen.

De bewoners hebben onlangs bewonersvereniging de Cuyptuin opgericht. Deze vereniging gaat ervoor zorgen dat de daktuin goed gebruikt en onderhouden gaat worden en dat de daktuin daadwerkelijk het voorbeeldproject wordt waarvoor het stadsdeel de subsidie verleend heeft. Hoewel er nog steeds een kort geding dreigt, zijn we stilletjes toch al een openingsfeestje voor de daktuin aan het voorbereiden tijdens de Open Tuinen dagen in het weekend van 8-10 juli a.s. Mocht je aanwezig willen zijn stuur ons dan een mailtje.

Rik van der Helm

Vereniging de Cuyptuin T. 6721896
email rvanderh@xs4all.nl
www.daktuin.org

De Pijpkrant zoekt medewerkers

DE PIJPKRANT is altijd op zoek naar vrijwilligers die willen meehelpen de krant te maken. Of het nu om vormgevers gaat, redacteurs, fotografen, auteurs, correctoren en/of notulisten. Bel 6764800 en vraag naar Gaby voor meer informatie.

Word ook bomenrijder!

DE NAAM ZEGT HET AL: ridders zijn de beschermers van de zwakkeren in de wereld. In dit geval bomen in de stad. Daarom starten bomenwerkgroepen van Oud Zuid met een opleiding tot bomenrijder. In een viertal avonden leer je de basis van het bomen beschermen. Als bomenrijder sta je er niet alleen voor! Je kunt terugvallen op het bomenrijdersnetwerk, waarin ridders elkaar ondersteunen en geholpen worden door allerlei deskundigen en het wijkcentrum.

Elke avond begint om 20.00 uur met een korte inleiding en eindigt rond 22.00 uur. Aan de hand van praktijkvoorbeelden en onder begeleiding van ervarings- en andere deskundigen wordt in groepjes ge-

oefend. Het laatste half uur discussiëren we met zijn allen over wat je is opgevallen en hoe daar mee om te gaan.

Woensdag 25 mei: Eerste hulp bij kap. Oefenen in het lezen van kapaanvragen en bomenrapporten onder begeleiding van mensen met ervaring. Hoe betrek ik mijn buurt bij de bomen. Woensdag 29 juni: Wat kunnen we bedenken om onze buurt te mobiliseren bij dreigende kap. Maak een monument. Woensdag 5 oktober: Hoe draag je een boom voor als monument? Welke boom past bij jouw straat. Woensdag 9 november: Welke soort heeft de beste overlevingskans in welke omgeving?

Meld je aan bij de bomenrijders. Het maximale aantal deelnemers is 20. Bel tot 25 april naar 400 45 03 (Lilian Voshaar) of meld je aan op www.bomenrijders.nl

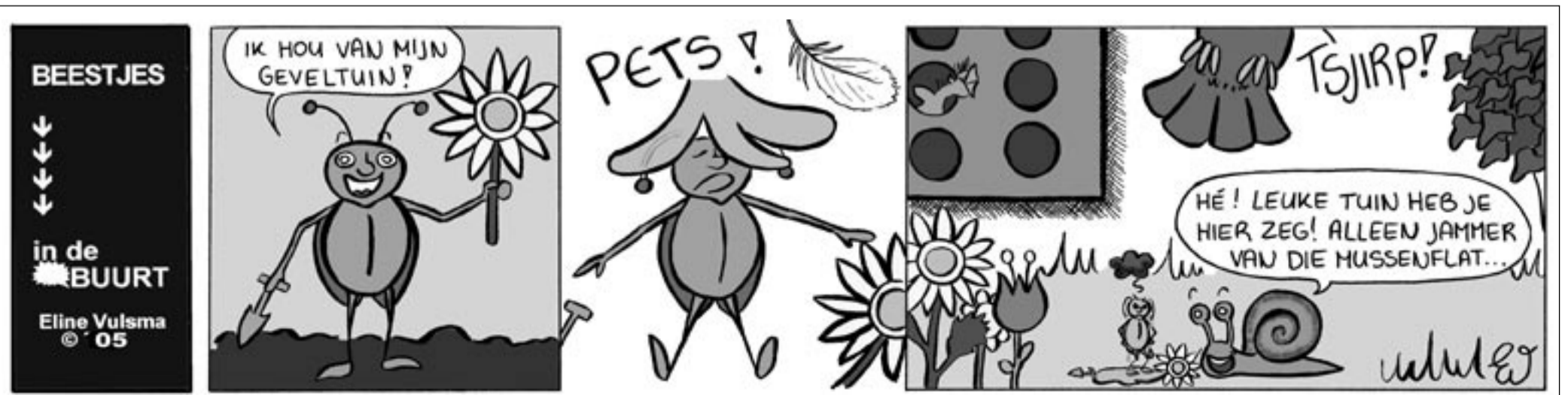
(advertentie)

TUINCONCIERGE

Loes Pool

onderhoudt uw tuin
voor een vriendelijke prijs

020-6791504

BEESTJES

in de
BUURT

Eline Vulmsma
© 05

Inburgeren met De Pijpkrant

Bewoner: de heer Zian Amar
Leeftijd: 64 jaar
Woont in De Pijp sinds: 1978

Wat doet u zoal deze week?

"Afgelopen weekend ben ik met mijn vier kleinkinderen in Heemstede naar een grote speeltuin met een park en een kinderboerderij geweest. Verder hebben we met het hele gezin lekker gegeten bij de schoonouders van mijn zoon. Ik heb nog een zoon en twee dochters. Ik heb de leeftijd dat ik niet meer hoeft te werken, dus ik heb tijd om veel te wandelen en vrijwilligerswerk te doen. Eén avond in de week ben ik hier in het Buurtmuseum in de Van Woustraat. Dat bestaat sinds kort, nu ruim twee maanden. Het Buurtmuseum is eigenlijk geen echt museum, het is bedoeld als een ontmoetingsplek voor elke buurtbewoner. Op donderdagavond is het voor ouderen. Op 8 maart was burgermeester Cohen in het Gemeentearchief en heb ik hem een brief overhandigd waarin ik meer aandacht vraag voor de Marokkaanse ouderen. Ik heb nog geen antwoord gekregen. Er is geen buurthuis of een andere ruimte voor hen in De Pijp. Het Buurtmuseum is een goed begin. Niet alleen voor Marokkaanse ouderen, want iedereen is welkom: Nederlands, van alle nationaliteiten. Het is belangrijk dat verschillende mensen uit de buurt elkaar ergens kunnen ontmoeten."

Wat heeft u gisteravond gegeten en hoe kwam u daaraan?

"Mijn vrouw, met wie ik al 37 jaar getrouwd ben, kan heel goed koken. Gisteravond aten wij lamsvlees. In een heerlijke Marokkaanse tagine, met groente erin en friet erbij. Het vlees kwam van de Marokkaanse slager hier om de hoek. De andere boodschappen haalde mijn vrouw bij Dirk of de Albert Heijn."

U woont 27 jaar in De Pijp. Waar kwam u vandaan?

"Uit een dorpje in de provincie Al Hoceima in het noorden van Marokko. Ik weet het nog goed, op 22 december 1969 kwam ik naar Nederland. Ik woonde niet in een pension, met veel mensen, dat was niets voor mij. Dus bij een hospita, onder meer op de Jacob van Lennepkade. Ik ging elk jaar met vakantie naar Marokko. In 1978 kwam mijn vrouw en gingen we in De Pijp wonen. Ik heb gewerkt in het Apollohotel. Begonnen als 'zalenzetter' - tafels en stoelen neerzetten, zalen gereed maken -, daarna was ik ober en ten slotte werd ik chef Algemene Dienst. Nee, ik wil niet terug naar Marokko, dat zou mij niet lukken. Mijn kinderen en kleinkinderen wonen hier... Het is soms als een tennisbal, je wordt heen en weer geslagen: ben ik in Marokko, dan wil ik naar Nederland en ben ik in Nederland, dan wil ik naar Marokko."

Wat is nou eigenlijk leuk aan De Pijp?

"Ten eerste is alles dichtbij hier,

je hebt het allemaal in de buurt. Ten tweede woon ik er al lang en daardoor ken ik veel mensen. Als ik op straat loop, dan moet ik om de 10 meter gedag zeggen. Veel bewoners willen toch in De Pijp blijven? Het is een levendige buurt. Is er in de Van Woustraat een pand leeg, dan is er direct weer een nieuwe winkel. Toen ik jonger was, ging ik ook graag een avondje uit in De Pijp, heel gezellig. Bij mooi weer drink ik nu vaak een kopje koffie op het Gerard Douplein."

Wat is beslist vervelend aan De Pijp?

"Vroeger konden bewoners rustig met elkaar omgaan, maar de laatste jaren gebeuren er ook heel vervelende dingen. Van oudere mensen wordt gestolen, er wordt in auto's ingebroken... het is zo zonde dat dingen kapot gemaakt worden en dat het onveilig is. Voor mijzelf is het het meest vervelend dat ik de laatste jaren 's avonds voorzichtig ben geworden, toch uitkijken wie er achter mij loopt. En de overlast door jongeren... natuurlijk doen veel jongeren dat niet, maar degenen die die problemen wel veroorzaken, dat moet dan maar hard worden aangepakt. De instanties met hun subsidies, dat helpt niet. Stuur ze bijvoorbeeld naar een schoolinternaat, waar ze moeten leren totdat ze weer kunnen terugkeren in de maatschappij."

Wat laat u uw bezoek zien van De Pijp?

"Daar moeten we eerlijk in zijn, De Pijp heeft daarvoor niet zulke hele mooie plekken. Hoewel, de terrassen in De Pijp zijn erg gezellig, dat is toch heel leuk. Je hebt het Sarphatipark, de Albert Cuypmarkt kent natuurlijk iedereen en daar kom ik ook graag. Maar als mijn neef uit Engeland hier komt, dan neem ik hem mee naar het centrum. De Dam, veel winkels, daar gebeurt toch meer."

Welke verslaving heeft u?

"Ik heb geen verslaving hoor. Of het moet zijn dat ik mijn gezin goed moet verzorgen! Ik heb veel zorgen gehad om dat in goede banen te leiden. Nu kan ik gelukkig zeggen: dat is mij gelukt."

Wat zijn uw droomwensen?

"Dat mensen goed met elkaar omgaan. Moslim, jood, christen of niet-christen, je moet goed zijn met iedereen. Vroeger werkte ik met collega's van verschillende nationaliteiten en kon ik altijd met ze opschieten. Nu nog steeds wil ik meer weten over andere mensen en over dingen die voor mij onbekend zijn. Als je dat steeds probeert, dan hoeven er geen problemen te zijn, maar is het juist prettig met elkaar te leven."

Steven Diemel

Tentoonstellingen over Inspiratie Oranjekerk zoekt nog kunstenaars

De Oranjekerk organiseert van april tot en met december van dit jaar een zestal maandelijkse minitentoonstellingen met als thema 'Inspiratie' met steeds twee kunstenaars van verschillende culturele achtergrond. Na de serie volgt een afsluitende overzichtstentoonstelling. De organisatie zoekt nog enkele kunstenaars. U?

De sterveling (1)

Wie op het Internet zoekt naar het woord 'inspiratie' wordt vergast op honderden 'hits'. Van de winkel die tarotkaarten, edelstenen en etherische oliën verkoopt tot de school voor intuïtieve ontwikkeling, waar je aura's leert voelen en kennis maakt met chakra's. Ook de persoonlijke coach ontbreekt niet ("Waar haal jij jouw inspiratie vandaan?"). Inspiratie duikt ook op in titels. Een interkerkelijk koor heet 'Inspiration', een katholiek familieblad 'Inspiratie Magazine', maar ook een gewone boot kan 'Inspiratie' heten.

God

Inspiratie komt van het Latijnse 'inspiratio', wat 'inblazing' betekent. In overdrachtelijke zin betekent het dat God zijn adem inblaast of in laat blazen, zoals bijvoorbeeld het geval is op een schilderij van Carravaggio dat 'de inspiratie van Mattheus' heet. Hierop krijgt Mattheus de tekst voor zijn evangelie door de adem van een engel 'ingeblazen'. En zo 'blaast' God zelf bij Mozes de tekst in voor de stenen tafelen met de tien geboden. Het ontvangen van goddelijke inspiratie is overigens niet het alleenrecht van het christendom. Al in de Oudheid blies de Griekse god Apollo zijn raadgevingen in bij het orakel van Delphi. En volgelingen van het in de zeventiende eeuw ontstane voodoo-geloof raken tijdens ceremonies onder aanmoediging van een priester of priesteres bezeten door geesten en worden op die manier 'ingeblazen'.

Carravaggio:
'De inspiratie van Mattheus'

De kunstenaar

Tot de 19e eeuw is het krijgen van inspiratie voornamelijk voorbehouden aan religieuze leiders. Aan de dan opkomende Romantiek is het te danken dat inspiratie ook kunstenaars kan overkomen. De kunstenaar wordt in die tijd gezien als een hypergevoelige creatie door wie de overweldigende natuur of God spreekt. Tot dan toe was de kunstenaar vooral een vakman, gelijk aan ieder ander. Een geweldige opwaardering dus, zeker als je het vergelijkt met zijn positie in de Middeleeuwen. Toen zat de kunstenaar/schilder nog in hetzelfde gilde als de apotheker, op grond van de overeenkomst tussen het bereiden van verf en geneeskrachtige smeersels.

Die verbeterde positie wordt wel verklaard vanuit de in die tijd beginnende secularisatie. God wordt dood verklaard, maar bij gemis daaraan meteen weer binnengehaald in de figuur van de kunstenaar: hij is de nieuwe god. De invloed van de 19e eeuwse romantici is nog lang niet uitgewerkt. Nog steeds wordt inspiratie in verband gebracht met het maken van een kunstwerk, getuige

ook de omschrijving die Van Dale er voor geeft: het is het "gevoel hoe men een klus, met name het maken van een kunstwerk kan aanpakken".

De sterveling (2)

Maar nu is inspiratie inmiddels iets geworden dat ons stervelingen allemaal kan overkomen. In feite lag dat al begesloten in de Nederlandse spreektaal die veel woorden en uitdrukkingen kent die verwant zijn aan de goddelijke inspiratie. Het op drift raken van de geest in 'geestdrift', het 'gedreven' zijn, 'bevlogen', of 'bezeten'. Het krijgen van een 'ingeving', een 'inval' of meer letterlijk het 'inblazen' van nieuw leven. Al deze uitdrukkingen geven aan dat er iets van buitenaf komt, waardoor je 'gegrepen' wordt, geïnspireerd.

Devaluatie of revaluatie?

Je vraagt je wel af of het woord inspiratie niet aan betekenis heeft ingeboet, nu iets waar aanvankelijk alleen God aanspraak op kon maken, ook toegeschreven kan worden aan zoiets alledaags als een boot. Aan de andere kant hoeft dat natuurlijk niet te betekenen dat beide inspiratiebronnen van dezelfde kwaliteit zijn. Of toch juist wel? Is het niet een devaluatie, maar juist een revaluatie, nu eindelijk iedereen door alles geïnspireerd kan raken? Het lijkt de Oranjekerk interessant om hierover met kunstenaars van nu van gedachten te wisselen. Zien zij zich als geroepen, mensen met een geheime voorsprong, voor wie de onmisbare inspiratie de bron van hun werk is? Zijn zij net als u en ik, gewone mensen die nu eens geen boekhouder zijn, maar toevallig beeldensculptuurmaker? En inspiratie of niet, waar komen hun ideeën vandaan? En wellicht, kunnen zij de inspiratie zelf nieuw leven inblazen?

Gert Meijerink

Geïnspireerd? Mail dan naar
Gert Meijerink
(pijpkraant@wijkcentrumceintuur.nl)

Dichter in de Buurt (2)

Bewoners van de Pieter Aertszstraat zetten de bloemetjes buiten: 60 geraniums op 'makelaarsborden' voor de ramen en vijf reuzebloempotten op de vensterbank.

Een 35-tal bewoners van de Pieter Aertszstraat stellen hun huiskamerraam ter beschikking voor 60 geraniums en 5 reuzebloempotten. Samen met onder meer een lichtkrant, gedichten en een website vormen ze 'Dichter in de buurt deel 2'. Het thema is 'Gesprek van de dag'. Een kunstenaar, een grafisch vormgever en zeven dichters leverden een aandeel aan dit gesprek achter de geraniums. 'Dichter in de buurt' is een initiatief van Ateliers 1-1-9, Anke AMO Akerboom en Mirko Krabbé. Met medewerking van F. Starik, Anne van Amstel, Carla Bogaards, Vrouwkje Tuinman, Bart Brey, Mark van der Schaaf en Rogi Wieg, Anke AMO Akerboom, Frank Moos en de bewoners

van de Pieter Aertszstraat. www.dichterindebuurt.nl t/m 8 mei.

Moeten zijn

Waarom zouden het geraniums moeten zijn, en niets anders waarachter men zit, men kan toch ook achter elkaar zitten? Met daarvoor geen glas, geen bloemen, geen geraniums. Maar alleen iets, wat we 'uitzicht' zouden noemen. Of anders, of anders.

Rogi Wieg

ALLE TURKEN
TERUG
NAAR MAROKKO

Fati-maatje

OPEENS WEET
JE HET:
JE WORDT
MAROKKAAN!

Fati-maatje

De vogels in mijn straat (7)

Koninginnedagvogel 1

Als deze krant bij u in de bus valt, duurt het nog maar een dag of tien voor de eerste vogels verschijnen. Misschien wel tijdens Geveltuinendag zoals vorig jaar, maar in ieder geval is met Koninginnedag de lucht vervuld van hun kreten en weten we dat het echt zomer is.

De Gierzwaluw is er weer, onze koninginnedagvogel. De supervogel onder de vogels. Niet vanwege het formaat, want groot is de Gierzwaluw niet met z'n lengte van achttien centimeter. Wel is de Gierzwaluw toe-

gerust met flinke vleugels, waarmee de vogel een ware luchtacrobaat is. En hoe kan dat ook anders als je een leven lang in de lucht verkeert en alleen om te broeden vaste grond onder de pootjes hebt. Alles doet de Gierzwaluw in de lucht: eten, slapen, paren, nestmateriaal verzamelen, vanaf het moment dat hij als jonge vogel het nest verlaat.

Eind april komen de eerste Gierzwaluwen in Nederland aan na de overwintering in de zuidelijke Afrikaanse luchten. Duizenden kilometers hebben ze afgelegd om hier te kunnen broeden. Rechtstreeks vliegen de ervaren vogels naar de plek waar ze ieder jaar hun nest bouwen. Als dat plekje de derde dakpan links van de schoorsteen is, dan vliegen ze daar zonder aarzeling direct heen. Het is een machtig gezicht om deze vogel in volle vaart z'n nest te zien naderen, even met de vleugels gespreid aan te klampen en in een wip in het donkere holletje te verdwijnen. De donkere vogels zijn bijna niet te onderscheiden van de donkere dakpannen en het vergt enige oefening voor je oog deze fracties van seconden durende momenten kan onderscheiden. Maar het is de moeite waard en ik kan niet anders dan bewondering en ontzag voor de Gierzwaluw hebben.

Eenmaal in de nestholte aangekomen wordt er eerst uitgerust van negen maanden onafgebroken vliegen. Meestal verschijnt binnen een paar dagen de partner en kan de voortplanting beginnen. Intussen zijn de burens ook gearriveerd want Gierzwaluwen broeden in kolonies. Dat levert heel af en toe vergissingen op door minder ervaren vogels. Al die dakpannen lijken op elkaar en als je in volle vaart aan komt vliegen zit je zo in de nestholte van je buurman. Die moet daar uiteraard niets van hebben en wijst je dan ook zonder pardon en met het nodige geweld de deur.

De nestplek moet ook verdedigd worden tegen nieuwkomers. Dat zijn vogels die voor de eerste keer in hun leven gaan broeden want Gierzwaluwen zijn pas in hun derde jaar geslachtsrijp. Het schelle

'srrie, srrie' klinkt gedempt vanuit de bezette holtes en luid vanuit de vlucht nieuwkomers die rond de kolonie zwermen. Zo zie je tegen de schemering als het afkoelt Gierzwaluwen door de straat vliegen, soms zelfs op het niveau van tweehoog. Rakelings scheren ze vlak langs de gevels en daken op zoek naar een onbezette nestplek. En dat allemaal op topsnelheid, gierend door de bocht, in grote of kleine groepen, luid schreeuwend: srrie, srrie, srrie. Alleen de vogels met jongen zijn stil, zij vliegen alleen en onopvallend, om voor de duisternis valt nog zoveel mogelijk insecten te vangen om hun jongen mee te voeren.

Al eeuwen lang broeden Gierzwaluwen in de stad onder de dakpannen. Vooral de zogeheten Mansardedaken zijn favoriet want lekker steil en Amsterdam heeft er daar heel wat van. Vanuit het oogpunt van de Gierzwaluw is de stad een rotslandschap met pieken en dalen. In de 'rotspieken' zitten spleten en holtes waarin gebroed kan worden en door het hoogteverschil tussen gebouwen en straat ontstaan er diverse luchtstromingen en temperaturen. In de zomer wemelt het van de vliegende insecten die ook gebruik maken van de hoogteverschillen in een stad. Bij warm weer vliegen ze hoog, bij windiger en kouder weer zoeken insecten de lufte van gebouwen. En Gierzwaluwen eten daarmee hun buikjes rond.

Als er een Sperwer in zicht komt, stijgen ze naar een hoger niveau om boven de rover te kunnen vliegen. Daar vormen ze een dichte groep die razendsnel nog hoger gaat en wegvliegt. In een groep ben je veilig, samen ben je een geheel en voor een rover is het moeilijker om daarin een enkel individu te onderscheiden en te grazen te nemen. En omdat roofvogels doorgaans van boven af aanvallen, moet je als prooi dus hoger zien te komen zodat de rover zich onder je bevindt. Voor onze supervogel de

Gierzwaluw is het geen enkelprobleem om naar de hogere luchtlagen te stijgen. Want dat doen de vogels die niet broeden iedere avond. Zij verzamelen zich in grote groepen die rondcirkelen tot ze compleet zijn. Dat doen ze vaak op duidelijk herkenbare plaatsen zoals kruispunten of boven een open plek in een park. De groep cirkelt en cirkelt tot ze als een kolom steeds hoger stijgt. Zo hoog dat je ze niet meer kunt zien, zelfs niet met een goede verrekijker. Op drie kilometer hoogte slapen ze dan, zwevend op de luchtstromen. Wordt vervolgd.

Thuismus

Linksboven: De donkere vogels zijn bijna niet te onderscheiden van de donkere dakpannen. Onder: ... op zoek naar een onbezette nestplek.

Vrijwilligers leggen natuurlijke oevers aan in Sarphatipark

Aan de geachte WOZ-ambtenaar deel 2 (en andere verhalen)

SCHUIN AAN DE OVERKANT hebben ze een zware machine op de stoep gezet met een stapel buizen. "Maandag gaan ze pulsen", weet mijn buurman, "krijgen we weer eens andere muziek". Vorige week genoten we van een symfonie voor drie drillboren en zaagbank. "Ik begin wel eens over verhuizen na te denken", zeg ik, "maar waar moet ik naartoe?" "Wat dacht je van de maan?", stelt hij voor. "Daar is het lekker rustig. En op het kerkhof, daar lig je ook wel uit de drukte". Ik hoor het al: hij wordt ook niet gelukkig van de constante bouwherrie. Zelf krijg ik er wel eens een oorlogssyndroom van. Zou dergelijk psychisch leed een rol spelen bij het bepalen van de WOZ-waarde van je huis? Waarschijnlijk niet. "O, De Pijp", denkt de ambtenaar. "Populaire buurt, daar wil iedereen wonen, maar 't moet ook weer niet al te populair worden, dus dat schatten we flink hoog in." Zodat mijn eenkamerwoning op drie hoog van ruim dertig vierkante meter met een pieplein keukentje en een miniatuur badcel ineens 135.500 euro of bijna 300.000 gulden waard is. In New

York noemen ze zoiets een studio. Om het artistieke beeld compleet te maken, bereik ik mijn woning via drie smalle, middeleeuwse wenteltrappen, lekt het voor en achter en zijn de keukenvloer en de zoldertrap rot. Isolatie is er niet, zodat ik mijn benedenbuurvrouw woord voor woord kan verstaan - gelukkig kunnen we goed met elkaar opschieten - en van dubbele beglazing is geen sprake. Overdag zit ik in het bouwlawaai en 's nachts word ik wakker gehouden door dronken volk dat de buurt verziekt. Het woongenot is dus rijkelijk beknot.

Dinsdagmiddag loop ik op weg naar de kapster door de Tweede Jan van der Heijdenstraat. Radio Noord Holland meldde dat nummer 89 de afgelopen nacht dusdanig was uitgebrand dat er onmiddellijk met sloop was begonnen. Eigenaar Hans Bremer, deelraadslid voor Amsterdam Leeft!, werd verdacht van speculatie en doelbewuste verkrotting en haalde vorig jaar al eerder het nieuws in verband met handtekeningenfraude bij de waterschapsverkiezingen. Het laatste blok van de Tweede Jan van der Heijden is afgezet, de sloop is al

flink op gang en het publiek volgt de verrichtingen van een stel bouwvakkers, dat in een stalen kooi aan een bouwkraan over het dak zwiert. "D'r zaten krakers in", weet iemand

te melden. "Ze hebben hun stroom niet betaald en zijn naast een brandend kaarsje in slaap gevallen". Dat klinkt een beetje als het geijkte vooroordeel over krakers. "Zou me niks verbazen als 't was aangestoken", vindt een ander. Dat is wel de meest rigoreuze manier om van een krot af te komen. "De hele straat had wel kunnen affikken!", hoor ik op boze toon zeggen. Volgens een van de slopers zijn de aangrenzende panden dusdanig aangetast dat ze ook wel

tegen de vlakte zullen gaan. Dan valt er dus een flink gat in het blok. Zou me niets verbazen wanneer hier straks dure koopwoningen staan, denk ik met een blik naar het uitgebrande casco.

"Ik heb niet veel meer ruimte dan jij", zegt ze onder het knippen. "Een huiskamer en twee slaaphokkies. Je hebt gezien hoe de keuken er aan toe is. En zodra je op het balkon gaat staan lig je beneden in de tuin. WOZ-waarde 160.000 euro." "Wanneer minister Dekker d'r zin krijgt betalen we straks twee tot drie keer zoveel huur", merk ik op. "En wat krijg je ervoor terug?" vraagt ze. "Een aangeharkte buurt met rechte straten en schone goten en geen hondepoep. Waar je je auto kwijt kunt en jezelf en waar je ook nog kunt joggen. Waar je geen last hebt van je burens en niet aanknalt tegen de muren". "Je hebt het zeker over Nieuw Zeeland", zegt ze. "Nee, over De Pijp. En als het toch nog allemaal teveel wordt kan je d'r altijd nog uitvliegen via die nieuwe vogelkooien". "Vogelkooien?" vraagt ze verwonderd en knipt bijna in m'n oor. "Ja, er komt er een op de hoek van de markt en de Ferdinand Bol en

de ander komt op de Ceintuurbaan, waar nu de ABN nog staat. Daar komen twee stationstoegangen van zes meter hoog met daarboven winkels en kantoren". "Kantoren zijn er genoeg, ze kunnen beter huizen bouwen!" "En om die moderne structuur te laten aansluiten op de oude bebouwing heeft de architect in zijn ontwerp voor de glazen gevel een scherm van elkaar kruisende latten getekend. Moet je je voorstellen! Heb je net voor veel geld een nieuw appartement gekocht met riant uitzicht op de Albert Cuypstraat of Ceintuurbaan en dan kom je tot de ontdekking dat je in een vogelkooi zit! 'Een handreiking naar de buurt', noemt de architect z'n ontwerp, in een omstrede kwestie, namelijk de NZ-lijn. Maar ik krijg de indruk dat ie het bestaan van die stations helemaal probeert te verdonkeremanen". "Een chirurg kan zijn mislukkingen onder de grond stoppen, maar een architect kan er alleen klimop over laten groeien", merkt ze filosofisch op. "Hebben die schuine latten toch nog een functie".

M.K. Ysbrandt